

TRACY WOLFF

ardore

*Pentru băieții mei,
care au crezut mereu în mine,
și
pentru Stephanie,
care m-a ajutat să cred din nou în mine.*

Dacă nu trăiești la limită, ocupi prea mult spațiu

STAU ÎN DREPTUL UȘII EXTERIOARE SPRE PISTA DE DECOLARE, holbându-mă la avionul în care urmează să urc, și încerc din răspuțeri să nu o iau naibii razna.

Ușor de zis, greu de făcut.

Nu doar pentru că urmează să las în urmă tot ceea ce cunosc, deși, până acum două minute, asta a fost marea mea neliniște. Totuși, în timp ce mă uit la avion, care nici măcar nu sunt sigură că merită onoarea de a fi numit avion, simt cum în mine se instalează o panică necunoscută.

— Deci, Grace...

Bărbatul pe care unchiul meu, Finn, l-a trimis să mă ia mă privește cu un zâmbet răbdător. Philip cred că a zis că îl cheamă, dar nu sunt sigură. E greu să îl aud peste bătăile nebunești ale inimii mele.

— Ești pregătită pentru o nouă aventură?

Nu! Nu, nu sunt nici pe departe pregătită – pentru o aventură sau pentru orice altceva mă așteaptă.

Dacă mi-ai fi spus acum o lună că mă voi afla într-un aeroport din Fairbanks, Alaska, ți-aș fi zis că ai fost informat greșit. Și dacă ai fi adăugat că principalul motiv pentru care mă aflu

în Fairbanks este să prind cea mai prăpădită copaiie zburătoare posibilă către ceea ce îmi pare a fi capătul lumii – sau, în acest caz, un oraș aflat la poalele muntelui Denali, cel mai înalt din America de Nord –, ți-aș fi spus că ești mort de drogat.

Dar multe se pot schimba în treizeci de zile. Și chiar și mai multe îți pot fi luate de lângă tine.

De fapt, singurul lucru pe care am reușit să mă bazez în aceste ultime săptămâni este acela că, indiferent cât de nasoale sunt lucrurile, ele se pot oricând înrăutăți...

Să aterizezi înseamnă doar să te arunci spre pământ și să sperii că nu ratezi

— IATĂ-L! EXCLAMĂ PHILIP ÎN TIMP CE TRECEM DE VÂRFURILE mai multor munți, luând o mână de pe manșă ca să îmi arate un mic grup de clădiri din depărtare. Healy, Alaska. Casă, dulce casă!

— Uau! Arată...

Mic. Pare un oraș chiar foarte, foarte mic. Mult mai mic chiar decât cartierul meu din San Diego, darămite toată treaba.

Dacă mă gândesc mai bine, e destul de greu să vezi orice de aici, de sus. Nu din cauza munților care se ridică amenințător, ca niște monștri de odinioară, ci pentru că suntem în mijlocul unui fel de ceață ciudată, pe care Philip o numește „crepusculul civil”¹, deși este abia ora cinci. Totuși, văd suficient de bine, încât să disting așa-zisul oraș pe care mi-l arată cu degetul, cu toate clădirile lui neasortate, grupate parcă la întâmplare.

În sfârșit, mă hotărâsc la:

¹ Crepusculul civil începe seara, după apusul soarelui, și durează până când centrul discului solar coboară 6° sub orizont, în acest moment pe cer devenind vizibile cu ochiul liber primele stele (n. tr.).

— Interesant! Arată interesant!

Nu e prima descriere care mi-a răsărit în minte – nu, aceea a fost vechiul clișeu, cum că iadul a înghețat –, dar este cea mai politicoasă, în timp ce Philip coboară avionul și mai mult, pregătindu-se pentru ceea ce sunt destul de sigură că va fi încă un incident cumplit de pe lista cu incidente cumplite ce m-au chinuit încă de când m-am urcat în primul dintre cele trei avioane, acum zece ore.

Desigur, tocmai ce am zărit ceea ce trece drept aeroport în acest oraș cu o mie de locuitori (mulțumesc, Google!) atunci când Philip spune:

— Ține-te bine, Grace! E o pistă scurtă pentru că iarna e greu să păstrezi una lungă fără zăpadă și gheață. O să fie o aterizare rapidă.

Nu am nici cea mai vagă idee ce înseamnă „o aterizare rapidă”, dar nu sună bine. Așa că mă prind de bara de pe ușa avionului, care sunt destul de sigură că există doar pentru acest motiv, și mă țin bine în timp ce coborâm din ce în ce mai jos.

— OK, puștoaico! Totul sau nimic! îmi spune Philip.

Ceea ce, apropo, cu siguranță intră în top cinci lucruri pe care nu vrei să le auzi vreodată de la pilotul tău în timp ce încă sunteți în aer.

Pământul se zărește alb și neclintit sub noi, iar eu închid strâns ochii.

Câteva secunde mai târziu, simt cum roțile sar de pe asfalt. Apoi Philip apasă zdravăn pe frână, ceea ce mă aruncă în față atât de repede, încât centura este singura care îmi împiedică scăfârlia să se înfigă în panoul de bord. Avionul geme – nu sunt sigură care parte a lui face acel zgomot groaznic sau dacă e un clopot colectiv al morții –, așa că aleg să nu mă mai gândesc la asta.

Mai ales când începem să derapăm spre stânga.

Îmi mușc buza, ținând ochii strâns închiși chiar în timp ce inima amenință să îmi iasă din piept. Dacă acesta e sfârșitul, nu vreau să îl văd venind.

Gândul îmi distrage atenția, dar mă face să mă întreb oare ce au văzut mama și tata și, până să izgonesc această idee, Philip face avionul să se oprească cu o smucitură tremurată.

Cunosc prea bine senzația. În momentul acesta, până și degetele de la picioare îmi tremură.

Îmi dezlipesc pleoapele încet, rezistând impulsului de a mă pipăi peste tot ca să mă asigur că sunt cu adevărat întregă. Dar Philip doar râde și spune:

— Aterizare ca la carte!

Poate dacă e un roman horror cartea asta. Unul pe care îl citești cu fundul în sus și de la coadă la cap.

Totuși, nu spun nimic. Schițez cel mai bun zâmbet fermecător de care sunt în stare și îmi iau ghiozdanul de la picioare. Scot perechea de mănuși pe care unchiul Finn mi-a trimis-o și mi le pun. Apoi împing ușa avionului ca să o deschid și sar, rugându-mă în tot acest timp ca genunchii să mă susțină atunci când ating solul.

O fac, abia-abia.

După ce îmi acord câteva secunde pentru a mă asigura că nu o să cad din picioare – și să îmi strâng geaca nouă-nouță mai bine în jurul meu, pentru că sunt efectiv în jur de -8°C aici –, mă îndrept spre spatele avionului ca să îmi iau cele trei valize, care reprezintă tot ce a mai rămas din viața mea.

Simt un junghi atunci când le privesc, dar nu îmi îngădui să meditez asupra a tot ce a trebuit să las în urmă, la fel cum nu mi-am dat voie să stărui asupra ideii unor străini locuind în casa în care am crescut. Până la urmă, cui îi pasă de o casă sau de niște materiale artistice, sau de un set de tobe, atunci când am pierdut atât de multe?

În schimb, iau o geantă din ceea ce se vrea a fi cala avionului și o trântesc pe jos. Înainte să apuc să mă întind spre a doua, Philip e acolo, ridicându-mi celelalte două valize de parcă ar fi pline cu perne, în loc de tot ceea ce mai am pe lumea asta.

— Haide, Grace! Să mergem înainte să începi să te învinețești de frig!

Face un semn din cap spre o parcare – nici măcar o *clădire*, doar o parcare – la vreo două sute de metri depărtare, și vreau să mormăi. E atât de frig afară, încât acum mă apucă tremuratul dintr-un cu totul alt motiv. Cum poate trăi cineva așa? E ireal, mai ales ținând cont de faptul că erau 20°C când m-am trezit azi-dimineață.

Nu am ce altceva să fac decât să încuviințez. Apoi apuc mânerul valizei și încep să o târăsc spre un micptic de beton care sunt destul de sigură că se presupune a fi un aeroport în Healy. E o mare diferență față de terminalele aglomerate din San Diego.

Philip mă depășește cu ușurință, cu câte o valiză mare legănându-i-se în fiecare mână. Încep să îi spun că poate scoate mânerul și să le tragă pe roți, dar, în secunda în care pun piciorul de pe pistă pe pământul înzăpezit care o înconjoară, înțeleg de ce le duce pe sus – e aproape imposibil să tragi pe roți o valiză grea prin zăpadă.

Aproape că am înghețat înainte să ajungem la jumătatea distanței până la parcare (din fericire, încă neatinsă de zăpadă), în ciuda gecii mele călduroase și a mănușilor căptușite cu blană. Nu sunt sigură ce ar trebui să fac de aici încolo și cum se presupune că ar trebui să ajung la internatul unde unchiul meu este director, așa că mă întorc să îl întreb pe Philip dacă Uber măcar există pe aici. Dar, înainte să apuc să scot vreun cuvânt, cineva apare din spatele uneia dintre camionetele din parcare și se grăbește spre mine.

Cred că este verișoara mea, Macy, dar e greu să-mi dau seama, ținând cont de faptul că e acoperită din cap până-n picioare cu echipament de protecție pentru vreme rea.

— Ești aici! spune grămada de căciuli, eșarfe și gecii, și am avut dreptate: cu siguranță e Macy.

— Sunt aici, o aprob pe un ton sec, întrebându-mă dacă e prea târziu să mă gândesc la asistența socială.

Sau la emancipare. Orice variantă în San Diego trebuie să fie mai bună decât să trăiesc într-un oraș al cărui aeroport constă într-o pistă și o mică parcare. Heather o să moară când o să îi dau mesaj.

— În sfârșit! exclamă bucuroasă Macy, întinzându-se să mă îmbrățișeze.

E un pic ciudat, parțial din cauza tuturor hainelor pe care le poartă și parțial din cauză că – deși e cu un an mai mică decât cei șaptesprezece ani ai mei – e cu vreo 20 de centimetri mai înaltă.

— Te aștept de mai bine de o oră.

O îmbrățișez și eu, dar îi dau drumul repede în timp ce îi răspund:

— Scuze, avionul meu de la Seattle a aterizat târziu. Furtuna a îngreunat decolarea.

— Da, auzim asta des, îmi spune, strâmbându-se. Sunt destul de sigură că au condiții meteorologice chiar mai rele decât ale noastre.

Vreau să o contrazic – kilometri întregi de zăpadă și suficient echipament de protecție împotriva frigului, încât să îi pună în dificultate chiar și pe astronauti, pare al naibii de groaznic pentru mine. Dar nu o cunosc pe Macy atât de bine, în ciuda faptului că suntem verișoare, și ultimul lucru pe care vreau să îl fac este să o jignesc. În afară de unchiul Finn și, acum, Philip, ea este singura persoană pe care o mai cunosc aici.

Ca să nu mai spun că sunt singurele rude pe care le mai am.

Motiv pentru care, în final, doar ridic din umeri.

Probabil că a fost un răspuns suficient de bun totuși, pentru că rânjește la mine înainte să se întoarcă spre Philip, care încă îmi duce valizele.

— Mersi mult că ai luat-o, unchiule Philip! Tata mi-a zis să îți spun că îți e dator cu o navetă de bere.

— Stai liniștită, Mace! A trebuit oricum să mă ocup de niște treburi în Fairbanks.

O spune atât de lejer, de parcă să te urci într-un avion și să parcurgi un drum de 300 de kilometri dus-întors nu e mare lucru. Și totuși, aici unde nu există decât munți și zăpadă cât vezi cu ochii, poate nu e. Până la urmă, conform Wikipedia, Healy are un singur drum principal care trece prin oraș, iar iarna, uneori, chiar și acesta este închis.

Mi-am petrecut ultima lună încercând să îmi imaginez cum arată asta. Cum este asta.

Presupun că urmează să aflu.

— Totuși, zice că va fi prin zonă vineri cu berea aia, ca să puteți urmări meciul ca niște adevărați prieteni la cataramă.

Se întoarce spre mine.

— Tata e tare necăjit că nu a putut să vină el după tine, Grace! A avut o urgență la școală, și nu s-a putut ocupa nimeni altcineva. Dar mi-a spus să îl chem de îndată ce ajungem înapoi.

— Stai liniștită! îi răspund.

La o adică, ce altceva ar trebui să îi spun? În plus, dacă am învățat ceva în luna de când au murit părinții mei, e chiar cât de puțin contează majoritatea lucrurilor.

Cui îi pasă cine vine după mine, atât timp cât ajung la școală?

Cui îi pasă unde locuiesc, dacă nu va fi cu mama și tata?

Philip ne conduce până la marginea parcurii curățate înainte să dea drumul, în sfârșit, valizelor. Macy îl îmbrățișează scurt, iar eu îi strâng mâna, murmurând:

— Mulțumesc că ai venit după mine!

— Nu e nicio problemă. Oricând ai nevoie de un zbor, sunt omul tău!

Îmi face cu ochiul, iar pe urmă se îndreaptă înapoi spre pistă ca să se ocupe de avionul lui.

Îl privim îndepărtându-se preț de câteva secunde înainte ca Macy să apuce mânerele de la ambele genți și să înceapă le tragă pe roți de-a lungul parării. Îmi dă de înțeles că trebuie să fac același lucru cu cea pe care o țin eu, așa că mă supun, chiar dacă o parte din mine nu își dorește nimic altceva decât să fug înapoi pe pistă cu Philip, să mă urc în micul avion și să solicit să fiu dusă înapoi în Fairbanks. Sau, și mai bine, înapoi acasă, în San Diego.

E un sentiment care devine din ce în ce mai apăsător atunci când Macy spune:

— Ai nevoie la baie? Avem de parcurs un drum de nouăzeci de minute de aici până la școală.

Nouăzeci de minute? Asta nu pare posibil în condițiile în care întregul oraș arată de parcă l-am putea parcurge cu mașina în cincisprezece, poate douăzeci de minute, cel mult. Pe de altă parte, atunci când zburam pe deasupra, nu am văzut nicio clădire care să fie suficient de mare pentru un internat cu aproape patru sute de adolescenți, așadar poate că școala nu e în Healy, de fapt.

Nu pot să nu mă gândesc la munții și râurile care înconjoară în întregime acest oraș și să nu mă întreb unde Dumnezeu o să ajung înainte ca ziua asta să se încheie. Și unde, mai exact, se așteaptă să îmi fac nevoile aici, afară.

— Sunt în regulă, răspund după un minut, chiar în timp ce stomacul mi se întoarce și mă înțepă din cauza agitației.

Întreaga zi m-am agitat în legătură cu venitul aici, iar asta a fost suficient de rău. Dar, în timp ce tragem împreună pe roți valizele prin semiîntuneric, cu aerul cu temperatură mult sub zero grade izbindu-mă peste față la fiecare pas pe care îl facem, totul devine extrem de real, extrem de rapid. Mai ales când Macy traversează întreaga parcare către snowmobilul parcat chiar la marginea asfaltului.

Inițial, cred că face mișto de mine, apoi începe să îmi pună valizele pe sania atașată și îmi dau seama că treaba asta chiar

se întâmplă. Chiar sunt pe cale să merg pe snowmobil pe înserat, prin *Alaska*, la -30°C , dacă ar fi să dau crezare aplicației de pe telefon.

Tot ce mai lipsește este vrăjitoarea cea rea, care râde diavolește, spunându-mi că ne va prinde ea și pe mine, și pe cățelușul meu¹. Și totuși, cumva, în acest moment, probabil că așa ceva n-ar fi prea ieșit din comun.

Urmăresc cu un fel de fascinație oripilată cum Macy îmi prinde cu centuri valizele pe sanie. Probabil că ar trebui să mă ofer să o ajut, dar nu aș ști de unde să încep. Și, de vreme ce ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca puținele lucruri care mi-au mai rămas pe lume să fie împrăștiate pe coasta muntelui, mă gândesc că, dacă ar fi vreodată un moment când ar trebui să las lucrurile pe mâinile experților, acesta este.

— Poftim, o să ai nevoie de astea! îmi spune Macy, desfăcând gentuța care era deja prinsă pe sanie când am ajuns noi aici.

Scotocește nițel prin ea, înainte să scoată o pereche de pantaloni termici și un fular gros din lână. Amândouă sunt de un roz-aprins, culoarea mea preferată atunci când eram copil, dar nu prea mult acum. Totuși, este evident că Macy și-a amintit asta de ultima dată când ne-am văzut și nu pot să nu mă simt mișcată în timp ce ea mi le întinde.

— Mersi!

Schițez un zâmbet, așa cum pot.

După câteva încercări eșuate, reușesc să trag pantalonii peste lenjeria de corp termică și pantalonii de pijama din fleec cu emoticoane pe ele (singurul fel de pantaloni din fleec pe care îi am) pe care i-am îmbrăcat la indicațiile unchiului meu înainte să mă urc în avion în Seattle. Apoi mă uit atent la modul în care fularul în culorile curcubeului al lui Macy este înfășurat în jurul gâtului și al feței ei și fac același lucru cu al meu.

¹ Aluzie la o replică din filmul *Vrăjitorul din Oz* (1939) (n. tr.).

E mai greu decât pare, mai ales să încerc să îl așez suficient de bine, încât să nu îmi alunece de pe nas în clipa în care mă mișc.

Totuși, până la urmă reușesc, și atunci Macy se întinde spre una dintre căștile atârinate de ghidonul snowmobilului.

— Casca este izolată, așa că îți va ține de cald și îți va proteja capul în caz de accident, mă instruiește ea. Plus că are o vizieră care să îți protejeze ochii de aerul rece.

— Îmi pot îngheța ochii? întreb, mai mult decât un pic traumatizată, în timp ce iau casca de la ea și încerc să ignor cât de greu îmi este să respir cu fularul peste nas.

— Ochii nu îngheață, îmi răspunde Macy cu un râset scurt, de parcă nu se poate abține. Dar viziera îi va împiedica să lăcrimeze și va face să îți fie mai confortabil.

— A, da!

Las capul în jos în timp ce obrazii mi se îmbujorează.

— Sunt o toantă!

— Nu, nu ești!

Macy mă ia pe după umeri și mă strânge tare.

— Alaska e dificilă. Toți cei care vin aici au multe de învățat. O să îți dai tu seama de toate în curând.

Nu aștept cu nerăbdare asta – nu îmi pot imagina că acest loc friguros și străin îmi va fi vreodată familiar –, dar nu spun nimic. Nu atunci când Macy a făcut deja atât de multe ca să mă simt binevenită.

— Îmi pare tare rău că a trebuit să vii aici, Grace! continuă ea după o clipă. Adică, sunt foarte încântată că ești aici! Doar că mi-aș fi dorit să nu fi venit din cauză că...

Vocea i se stinge înainte să termine propoziția, dar m-am obișnuit deja cu asta. După săptămâni întregi în care prietenii și profesorii au mers în vârful picioarelor prin preajma mea, am învățat că nimeni nu vrea să rostească vorbele.

Totuși, sunt prea epuizată ca să continui fraza. În schimb, îmi strecorez capul în cască și o închid așa cum mi-a arătat Macy.

— Ești gata? mă întreabă de îndată ce mi-am protejat pe cât posibil capul și fața.

Răspunsul nu s-a schimbat de când Philip mi-a pus aceeași întrebare în Fairbanks. Nici pe departe.

— Da! Absolut!

Aștept ca Macy să se suie pe snowmobil înainte să urc în spațele ei.

— Ține-te de talia mea! strigă ea imediat ce îl pornește, așa că asta fac.

Câteva secunde mai târziu, gonim prin întunericul ce se întinde la infinit în fața noastră.

Nu am fost niciodată mai înspăimântată de-atât.